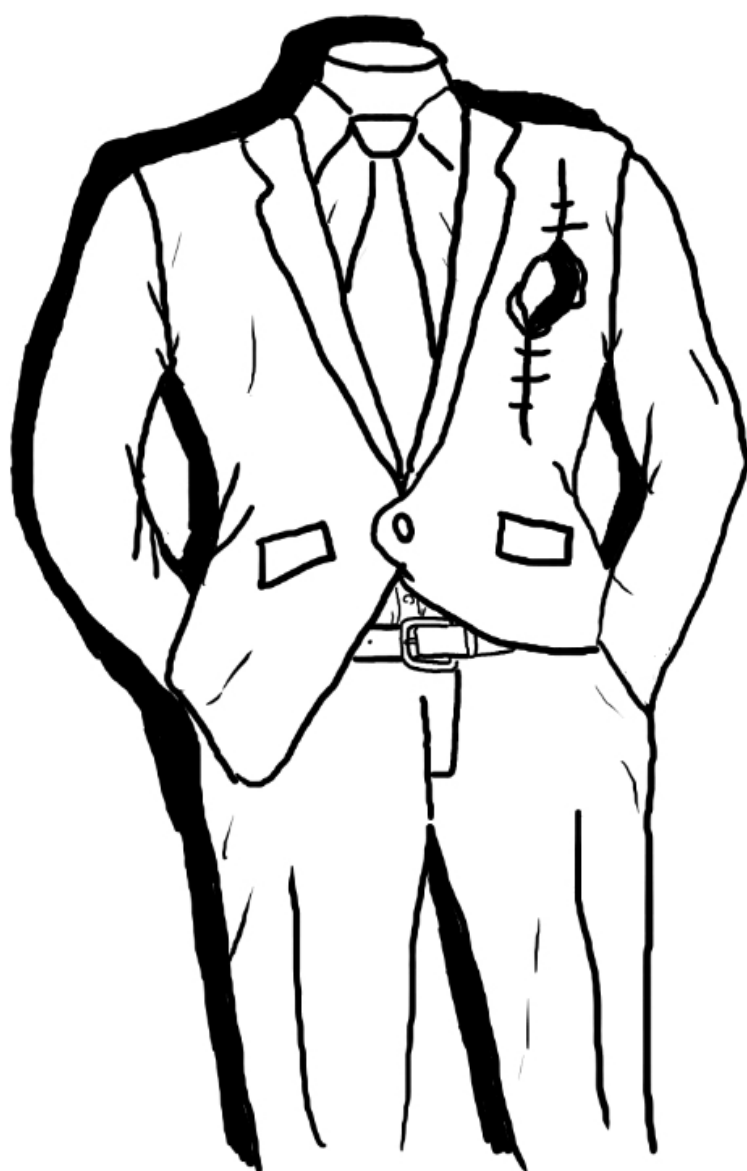

10 Kč

ALEO

Časopis studentů GNA

Únor 2019

ÚVODNÍ SLOVO

Těžký měsíc v podobě suchého února je konečně za námi. Statečně jsme se probojovali všemi 29 dny a jak lokálně, tak globálně se toho mnoho změnilo.

Lidé propadli panice kvůli Korona viru, někteří maturanti již museli udělat finální rozhodnutí a zaslat přihlášky na vybranou vysokou školu a na našem gymnáziu zavládla pochmurná nálada po oznámení oné neblahé zprávy o úmrtí pana profesora Mochana.

Proto jsme se rozhodli mu tento díl věnovat a jako téma zvolit "ZTRÁTA". Člověk se se ztrátou setkává celý život, ať už ztráta dětství, důstojnosti, milovaného domácího mazlíčka, či oblíbeného profesora. Nemusí vždy znamenat neštěstí a smutek, ale když už je přivede, je důležité si navzájem s těžkými situacemi pomáhat a být tu pro sebe.

Děkujeme, že naše ALEO čtete a snad Váš zájem neztratíme. Co se u nás určitě neztratí jsou nové články, takže kdybyste měli zájem psát, určitě se ozvěte na aleo.clanky@gmail.com nebo komukoliv z redakce.

- Za redakční tým, Thea Šebková, 08.B

OBSAH

- 2** ÚVODNÍ SLOVO
- 3** KAVÁRENSKÝ POVALEČ
- 4** LETEM PIVNÍM SVĚTEM
- 6** STUDENTSKO-PROFESORSKÉ OKÉNKO
- 9** BAROVÁNÍ V BESEDĚ
- 10** LEGÁLNÍ SMAŽENÍ
- 12** FOTOKOUTEK
- 14** ŠACH MAT... MATURITA
- 15** VYSOKÉ ŠKOLY
- 16** JULIIN AMERICKÝ SEN
- 17** BÍLÁ ZIMA
- 18** MÓDNÍ OKÉNKO
- 21** OHEŇ
- 22** MR. WORLDWIDE
- 25** VTIPY
- 26** ZTRÁTA LIDSKOSTI
- 27** REDAKCE

KAVÁRENSKÝ POVALEČ

Stejně jako léta na gymplu, i povalečův život se chýlí ke konci - tedy pokud někdo nezahájí resuscitaci. Tak si na jeho počest zajdi na černý čaj, kávu, věneček anebo rakvičku.

Krematorium Motol - Malá Kavárna

Škoda, že tento podnikatelský záměr nemá víc kaváren - na kávu si cestou ze hřbitova rádi zajdou nejen pozůstalí po obřadu nebo po návštěvě svého nebožtíka, ale i ty až pojeděš kolem tramvajů.

Webovky nehledej, na Facebook radši nekoukej a zajdi tam sám. Kde jinde bys našel větší klid, než u hřbitovní zdi. Navíc svoji drahou polovičku (případně své plíce) potěšíš vůní květin z vedlejšího květinářství. Takže dej kafe, kup kytku a jestli ji nemáš komu dát, za zdi máš spoustu příležitostí.

Cafe Márnice

Víš, jak je na Malý Straně pod Karlovým mostem takovej ten malej domeček? Jo, je to tam plný turistů a není to vyloženě místo, kde by člověk strávil delší dobu a pravidelně se sem vracel, ale výhled na mosteckou věž potěší nejen tvého zahraničního kamaráda.

Mrtvá Ryba

Kavárna patří především přírodovědcům z UKáčka, ale i ty tady budeš vítaný. Mrtvá Ryba je hned vedle Botanický zahrady - tam, kde jsme měli geologický kurz. Jestli ho mít teprve budeš, tak to přeju hodně štěstí. Pivo ti doporučovat asi nesmím, ale čaj za 18 (OSMNÁCT!!!) si tam po identifikaci šutrů vypiješ rád.

Kavárna v Sedmém Nebi

Sedmé Nebe často na poslední chvíli zachraňuje narozeninový oslavy, naše peněženky a dokonce i planetu - už tak před 2 lety bys tu našel slaměný nebo papírový brčka. Kavárna studentstvu i nočnímu životu jako dělaná. Prostě sedmý nebe.

P. S. Správný povaleč se v kavárnách nikdy povalovat nepřestane.

- *Elipol, OA*

LETEM PIVNÍM SVĚTEM

Ach, jak hluboce nás všechny zasáhla zpráva o tom, že kavárenský povaleč končí! S takovouhle ztrátu se vyrovnat, to nebude vůbec, ale vůbec lehké. Přesto je v našich silách se alespoň pokusit tu nenadálou prázdnotu v našich srdcích a životech zaplnit. My jsme se odhodlali také přispět svou troškou do mlýna, a to v podobě (snad) pravidelné rubriky, která bude určena především starším, již zletilým studentům.

Mnohý pátek, jen co se zavře poslední učebnice, zvedne poslední židle a uzamkne poslední skříňka, nejeden student se rozletí do světa a vymění školní škamna za pohodlí pochybného podniku a, podle data narození na občance, holduje často nejen limonádě. Čím je člověk starší, tím častěji mu u takové sklenky zbloudí mysl i k nápadu, že by mohl kromě sebe sama potěšit i své chuťové pohárky. Podobná myšlenka napadla před časem i nás, a proto jsme začali vyhledávat místa, kde se dá dobře, a hlavně za přátelské ceny napít. A tak jsme se rozhodli podělit se s vámi o trochu té naší moudrosti z pивní oblasti.

DĚRAVÝ KOTLÍK

Nad naší první volbou dozajista mnozí nevěřícně a odmítavě zavrtí hlavou a pomyslí si něco na ten způsob, že tohle přece nemůžeme myslet vážně. Že tohle přece není pivnice. A budou mít pravdu,

tedy alespoň částečně. Ačkoliv Kotlík pravděpodobně není tím prvním místem, které člověku vytane na mysli, zatouží-li po půllitru (nebo rovnou dvou) onoho zlatavého moku, oplývá toto místo nesporným půvabem.

Hlavním pozitivem Kotlíku bychom označili zejména jeho lokaci. Nacházející se odhadem takřikajíc co by kamenem dohodil od budovy našeho ústavu, i ti nejpohodlnější ze studentů musí uznat, že vzdálenost opravdu není důvod Kotlík nenavštívit.

Přestože máslový ležák budete na místním nápojovém lístku hledat marně, takové Únětice už v nabídce mají. Tímto je bohužel pивní výběr v podstatě tak trochu vyčerpán. Nicméně není třeba zoufat, neboť Únětice plní svůj úkol, tj. býti cenově přijatelným osvěžením při odpoledním doučování nebo prostém odpočinku po náročném dni ve školní lavici, opravdu znamenitě.

ZLÝ ČASY

Naše druhé doporučení zdá se býti o něco více opodstatněné, jelikož tentokrát už se skutečně o pivnici jedná. A pivnice to není jen tak ledajaká. S lítostí sice musíme konstatovat, že ani ve Zlých Časech na máslový ležák nebo ministra kouzel nenarazíte, ale s trochou štěstí se vám povede natrefit na zástupce alespoň té naší vlády. Podobně jako se to přihodilo nám, když jsme měli příležitost vychutnávat pivo ve stejné místnosti jako Ivan Bartoš a Mikuláš Ferjenčík. Navázat

nějaký bližší kontakt jsme se neodvážili, raději jsme si celí zkoprnělí hleděli svých sklenic, ale na to se historie neptá.

Celková nabídka je v porovnání s Kotlíkem nesrovnatelně větší. Na třech výčepech máte na výběr z několika desítek raritních českých i zahraničních piv, nabídka je navíc pravidelně obměňována. Ceny jsou bohužel ve Zlých Časech podobně nesrovnatelné. Proto jsme museli, s těžkým srdcem, při naší návštěvě rozvážně a střízlivě zvolit, do které rarity investovat. Co naděláme, do kapsy máme hluboko. Naštěstí se ve Zlých Časech prakticky nedá sáhnout vedle.

Rozhodnete-li se sem podniknout výpravu, nezapomeňte rozbít prasátko, vzít kompas a mapu, prst do ní zabodnout tam, kde se píše Nusle, konkrétně náměstí Bratří Synků, a vyrazit. V případě, že jedno či druhé nemáte, stačí prostě sednout na Můstku na tramvaj a za chvíli již saháte po klíci, otevíráte dveře a vcházíte dovnitř.

- *Martin Hlinkovský a Vojta Suk, MB*

STUDENTSKO-PROFESORSKÉ

OKÉNKO

Vzpomínky na Jaroslava

Mochana

JIŘÍ HRUŠKA

Milý Jardo,

když jsi k nám před těmi x lety nastoupil, dali jsme se dohromady jako parťáci na kurzy Šance pro kvarty a pro prváky. A tím začala naše společná jízda. Týden spolu vždy třikrát za rok, celkem by to vydalo skoro na rok společného života.

Potom Tě postihla nemoc, s kurzy jsi musel přestat a jednoho dne jsem se dozvěděl o Tvém úmrtí. Přes víkend jsem zprávu o tom, že už se spolu neuvidíme a nepopovídáme si, pomalu vstřebal a přišlo pondělí, kdy jsem za Tebe vyhlásil minutu ticha do školního rozhlasu. Odpoledne a večer začaly chodit zprávy od současných, ale především od spousty bývalých studentů. Minimálně jedna bývalá třída Tě zapila, jak zákon káže. Měl bys radost, kdybys věděl, kolik studentů na Tebe nezapomnělo.

Přemýšlel jsem, zda se potřetí rozložit a jít na poslední rozloučení s Tebou. Nakonec jsem to vzdal a udělal něco jiného. Doma jsme si rozsvítili svíčku a já v počítači otevřel složku s fotkami a videi ze Šancí. A to bylo to pravé. Ano, občas jsem se díval vlhkýma očima a musel jsem se sem tam vysmrkat. Ale vybavila se mi ta spousta zážitků a legrací, které jsme spolu zažili.

Házení kamínků studentům do okna, když nechtěli spát...

Vypínání si pojistek v koupelně...

Rána na zvon pokaždé když jeden z nás vyšel z WC a vždycky strašné leknutí, ač jsme to oba čekali... A pak záchvaty smíchu...

- Ahoj Tome! - Ahoj Bobe!...

Jak jsme srdnatě se sekýrou v ruce bránili středisko před vetřelci...

Jak jsme chránili naše holky před opilými manažery a málem se poprali...

Naše noční plavání v lomu...

Jeden celý den mluva ve štěpných verších...

Horst Fuchs...

Lovení korožantů v ranním lese...

Ochutnání holubinky brunátné, abychom zkusili, jestli opravdu pálí tak krutě, jak se píše v atlasech...

Adrenalinové skoky z kůlu na vysokých lanech... 3...2...1...Jump!...

Držení večerky, kdy jsme semleli všechno možné...

Vzájemné vytahování klíšťat z těch nejneuvěřitelnějších míst...

Výzva kdo déle vydrží v ledovém lomu...

Naše vzájemné bafání a strašení v nočním lese...

Jak jsme zabloudili cestou od skalního převisu...

Jak jsme leželi v pangejtu a číhali na studenty a oni to byli cizí lidé...

Brutální hra Člověče, nezlob se aneb Jak si na tři dny zrasovat celé tělo...

...a nakonec legendární PIPULKA
MODŘÍNOVÁ!!!

Ať se Ti tam na kole dobře jezdí, Jardo!

ALEŠ HOLUB, 4.A

Pan profesor Mochan, profMochanedit, nikdy nebyl moc upovídaný člověk a jakkoli vám mohl při setkání na chodbě připadat poněkud tichý, v učebně informatiky vás musel zaskočit kadencí slov ke všem tématům informatiky. Byl i velmi hodný; promíjel občasnou nedochvilnost některých z nás. Jeho jemný a klidný hlas dokázal během první vyučovací hodiny rozespalého člověka vrátit zpátky do světa snů, tudíž bych si nedokázal pana profesora představit jako vyučujícího jakéhokoli jiného předmětu. Ke každému programu zadával práce, ve kterých mu šlo hlavně o naši kreativitu a jak se k zadání postavíme, nikoli o funkčnost jako takovou. Dobrým příkladem by mohlo být vytváření jídelníčku, nebo nové webové stránky. Navíc nechával po splnění zadaných úkolů volný prostor pro jinak vzdělávací aktivity, mezi které musím zařadit Dobyvatele. Bude mi opravdu hodně chybět, za ten rok jsem si ho velmi oblíbil a díky jeho hodinám můžu svědomitě říct: "Ano, umím používat Office."

VOJTĚCH HORKÝ

Já jsem sice byl s Jardou v kabinetu, ale na Aleji jsem byl vždycky jenom jeden den v týdnu (navíc, Jarda učil dopoledne, já odpoledne), takže s ním moc historek nemám☺.

Jarda přišel na Alej, když jsem byl asi v septimě (takže to jsme se nepotkali), poprvé jsme se viděli, když jsem měl na Aleji praxi. Byl velmi vstřícný a ochotný, dost mi poradil. K informatice přišel později (než ke svojí oblíbené ekonomii), ale strašně moc to chtěl dohnat. Když jsem pak na Aleji začal pravidelně učit, bylo to pořád stejné. Neustále prozkoumával programy, které učil a vylepšoval svoje příklady a tak. A když doučil, vytáhl kolo a vyrazil si odpočinout.

THEA ŠEBKOVÁ, OB

Pana profesora Mochana jsem vždycky měla neskutečně ráda (a furt mám samozřejmě). Nejradši vzpomínám na to, když nás jednou suploval a my si celou hodinu jen povídali. Tak různě, o rodině, o práci, o životě. Pamatuju si, jak říkal, že ho učení baví, ale hlavně teda ekonomika, a jak povídal, že si jeho dcera jednou obarvila vlasy na modro a přijde mu to strašně fajn. Nejmilejší vzpomínkou je ale Šance, kde jsme se s panem profesorem mohli víc sblížit. Pamatuju si, že naše Šance byla v době, kdy byla naše třída posedlá takovou tou hrou, Circle Game,

kdy si ukazujete "OK" znak a pak se mlátíte. To zní hůř, než jaký to doopravdy je, věřte. No a my tu hru pana profesora chtěli naučit, ale on ji moc nezvládal pochopit, a pak nás chtěl jednou v sauně napálit, ale strašně to popletl a všichni jsme se jen hlasitě rozesmáli. To bylo strašně milý. Pan profesor Mochan mi bude moc chybět, měl jednu z

nejhodnějších a nejveselejších duší na škole. Vzpomínky na rozhovor o konzumaci alkoholu, který jsme s ním vedli někdy asi v sekundě, i na jeho bezproblémové hraní na ukulele i na odpočinkové hodiny informatiky, mě budou hrát u srdce vždycky, když na něj pomyslím.

Zavzpomínejte na pana profesora Mochana i Vy:

BAROVÁNÍ V BESEDĚ

Jak často vyrážíte za kulturou vy? Jsem si jista, že nejsem sama z těch, kteří v tomto ohledu mají co dohánět. Ale vězte, že jednou za čas se někam takhle vypravit, vás jedinečně obohatí. Každopádně až na to dojde, přináším vám čerstvě ozkoušený tip společenského rázu, jež si získal mé srdce.

Barování v Malostranské besedě, to je oč tu běží.

Jedná se o koncept večera, kdy se měsíc co měsíc scházejí hudebníci a umělci, vystupují a navzájem se spolu i s malíčkým publikem baví. Celým večerem provází Filip Rajmont, jenž spolu se Sandrou Novákovou s projektem už před patnácti lety začal a do dnes v původních kolejích drží a těší se stálému úspěchu.

Důkazem, že se jedná čistě o umělce s bohémskou duší je, že neexistuje absolutně žádný předem daný program, podle kterého účinkující vystupují, takže ve výsledku vzniká poměrně vtipná improvizace. Vlastně ani není do poslední vteřiny jasné, kdo vystoupí a s jakým číslem.

Opravdu nečekejte, že přijdete, usednete, poslechnete si krátkou etudu a za dvě hodiny jdete domů. Začíná se tehdy, kdy se sejde alespoň většina domluvených umělců, přestávka se protáhne natolik, dokud je stále co pít a do taxíku pak nasedáte velmi pravděpodobně spíš v ranních hodinách, kdy vám poslední metro už dávno ujelo. Na druhou stranu vám může být útechou, že vám zcela jistě bude po celou dobu dělat společnost některý z vystupujících a nudit se zaručeně nebudete.

A o to právě v celém konceptu běží. Nejedná se o komerční akci, která by byla později kdekoliv vysílána, honorář účinkujících představuje jen neomezený přístup ke zpočátku plnému baru a vstupenky budete shánět těžko, protože většinu sálu zaplní právě ostatní umělci, kteří se přišli se svými kolegy pobavit.

A to je to, co se mi na tom celém tolik líbí. Vlastně mě až dojalo, jak se díky tomu, že žijeme v tak malé zemi, jednoduše podaří, že se skoro celá přední hudební scéna sejde v jednom malém sále a bez větší přípravy si jen užívá to, co společně dokáže vyprodukovat.

Jsem přesvědčená, že každý z vás by si tam našel něco svého díky variaci interpretů zcela napříč žánry... Je libo swing, heavy metal, rap, skotskou lidovou hudbu nebo třeba operu? Ano, tohle všechno, a ještě mnohem víc se do jednoho večera vejde. Zároveň to k sobě nakonec skvěle sedí a zaručeně vás to svou energií a ostrovtipem dostane.

- Anna Suchánková, Septima

LEGÁLNÍ SMAŽENÍ aneb **informatika v českých školách**

S odchodem pana profesora Mochana mi došlo, že můj svět definitivně opustila také informatika. Pan profesor nás ji vyučoval v prvním roce na Aleji a pak se bohužel naše cesty rozešly. Nebudeme si nic nalhávat – informatiky je ve školách málo.

Když jsme na redakční schůzce probírali potenciální články do tohoto vydání, přišla mi na mysl právě otázka, se kterou si pohrávám, kdykoliv používám počítač. Jsem jediná, komu počítač život úplně neulehčuje? Dvacáté první století je ve znamení technologií.

Výuka informatiky, pro mé budoucí já velmi důležité dovednosti, byla na mé základní škole vyučována stylem jednou týdně se sejdeme a budeme dvě hodiny přepisovat z jedné tabulky do druhé. Bylo to neefektivní a nudné. Tvrdit, že dnešní děti umí ovládat počítač už ve velmi raném věku, není přehnané. Moderní technologie mají odmala kolem sebe, a proto je ztráta času se první rok výuky informatiky věnovat tomu, jak funguje klávesnice. Samozřejmě teď čerpám pouze z vlastní zkušenosti, ale vím, že nejsem sama, kdo byl takovým stylem veden k seznámení s IT.

Pak člověk nastoupí na střední školu a jako by se nic moc nezměnilo. Informatika už a jen v prváku.

Nedostatečné. Látka, která se probírá v hodinách je rozhodně náročnější a do života skutečně uplatnitelnější, ale nedá se to stihnout. V systému českého vzdělávání je koncept virtuálního, počítačového nebo technologického povědomí studentovi naservírován jen velmi zběžně a stručně. (Jak je vidno i z mé terminologie, nejsem expertem na tuto problematiku, ale právě lidi jako já na to doplácet nejvíc.) Excelu se sice věnuje prakticky celý školní rok, občas opepřený nějakým tím Wordem, ale je to v dnešním světě dostačující? Neení.

První argument nejmenované osoby byl k tématu informatiky na českých školách takový: „A k čemu mi je všechen ten Windows, když mám Maca.“ To je relevantní, na druhou stranu malinko neřešitelné, jak z důvodu rozpočtu školy, tak i samotné změny, kterou by to přineslo do výuky. Učitel by pak musel vše vysvětlovat dvakrát a tím by druhá polovina studentů měla ještě více času lelkovat nebo surfovat na netu. Což mě přivádí k druhému problému – udržení pozornosti. Je nemožné, aby třída plná studentů každý na vlastním počítači s vlastním připojením na internet, věnovala pozornost tomu, co jim vykládá profesor. Omlouvám se, ale

někdo vymyslel portály typu Superhry, které jsou perfektním únikem před neskutečně nudnou hodinou. Někdo pracuje pomaleji a jde mu to, někdo pracuje rychle a pak smaží a někdo nedělá vůbec nic a smaží.

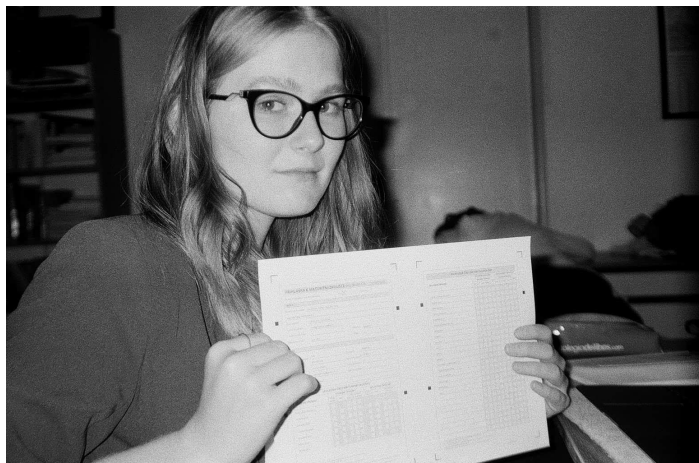
Já osobně se řadím k druhé a třetí skupině, ale už teď vím, že na to v budoucnosti doplatím. Ve všech mých profesích bude určitě Excel, PowerPoint nebo Word absolutní nutností a já upřímně vím, že ani jeden z nich neumím využít tak, jak bych měla – tak, aby mi ulehčil a zkrátil práci.

Tohle by se mělo ošetřit. Dát informatice ve školním rozvrhu víc prostoru a popřemýšlet nad tím, jak udělat výuku poutavější a udržující tempo s rychle se vyvíjejícími technologiemi.

- Žaneta Špánková, 4.A

FOTOKOUTEK

Mnohých z vás se to zatím netýká, ale bohužel celý jeden ročník se čím dál tím rychleji blíží své záhubě. Konci jak na Aleji tak i začátku mentálního propadu. Ano, mluvím o maturitách. Proto tu na tento měsíc mám sérii fotografií, které vypodobňují tu všudypřítomnou větu : „Už jen jeden měsíc!“

Redaktorka Nela před odevzdáním oficiální přihlášky k maturitě. Museli jsme se doslova upsat.

Redaktorku Nelu už nerozesměje ani seznamovací aplikace. Musíme držet „Už jen jeden měsíc“.

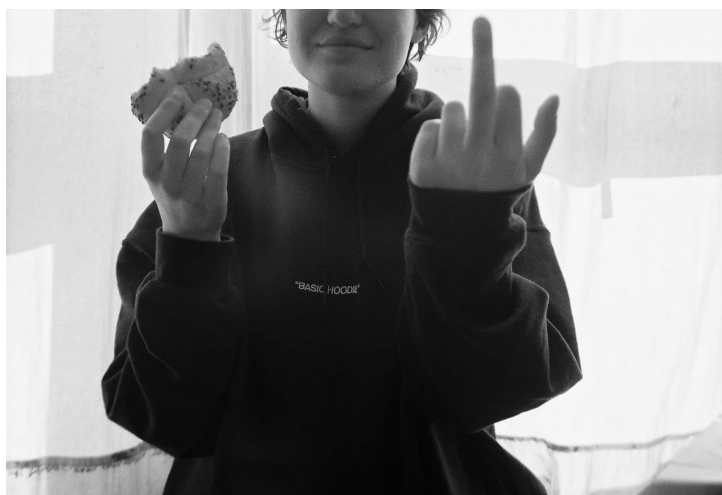

Redaktorka Nela si taky potřebuje sem tam oddychnout. Musíme si pomáhat.

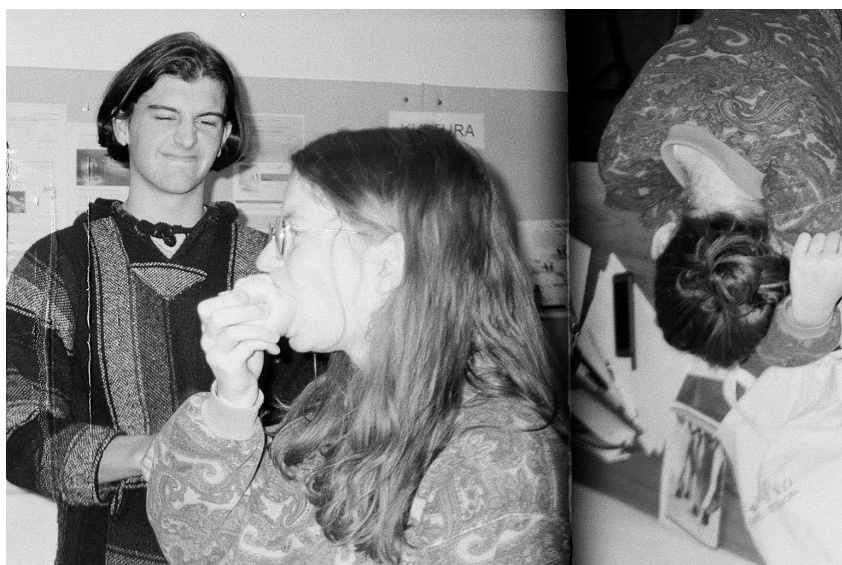

Je to krátké a na to, že je
to poezie, to prý má i
nějaký děj - maturanti
versus maturitní četba.

Ráda si myslím, že se ty
prostředníky objevují kvůli
školní frustraci a ne kvůli
mé fotografické
dotěrnosti.

Původně to byla výplňka, ale vznikl díky tomu
renesanční počín vyjadřující hlad, únavu i závist.

- Žaneta Špánková, 4.A, ig: @zanetky.momentky

ŠACH MAT...MATURITA

Slýcháte o tom vlastně celou dobu, celé čtyři roky, každé jaro. Vidíte ty pokleslé tváře a spoustu spěchu, ale vlastně i přes veškerý soucit si stále udržujete nějaký odstup, neboť co jiného Vám zbývá, že? Není to Vaše věc - maturita. Přesně takhle jsem se cítila celé tři předešlé roky na Aleji. Bude se to týkat i mě, ale zatím mi to může být jedno. To je problém mého budoucího já, teď se s tím není třeba stresovat. Času dost.

A hele, čtvrtý ročník. Září září a já pořád nic. Uživala jsem si, že můžu na chodbách při spěchu lidi odstrkovat se slovy „Pozor! Já maturuju!“, i když jsem vlastně jen pospíchala z „cíga po pátý“ a ty tři kroky navíc, které bych musela udělat, by mě jednoznačně zabily, a jasně to byla jenom prázdná fráze a využití onoho soucitu z prvního odstavce. Pořád jsem si to nějak nepřipouštěla. Boom, prásk, plesový výbor, schůzka ohledně přihlašování k maturitě, opravdová a závazná přihláška. Cože? Už 8.4. se píšou slohové práce? Do háje.

Tam někdy mi začalo docházet, že mrknu a vážně a opravdu budu po těch čtyřech letech dělat maturitu.

Pořád tu byl ale ples, který mě udržel ve sladkém opojení toho, že na začátku prosince budu, ano, ve sladkém opojení.

Jenže po plese (a vánočních prázdninách) jsem mrkla. Tvrdá realita mě bouchla do tváře. Byl rok 2020 - rok, kdy maturuju.

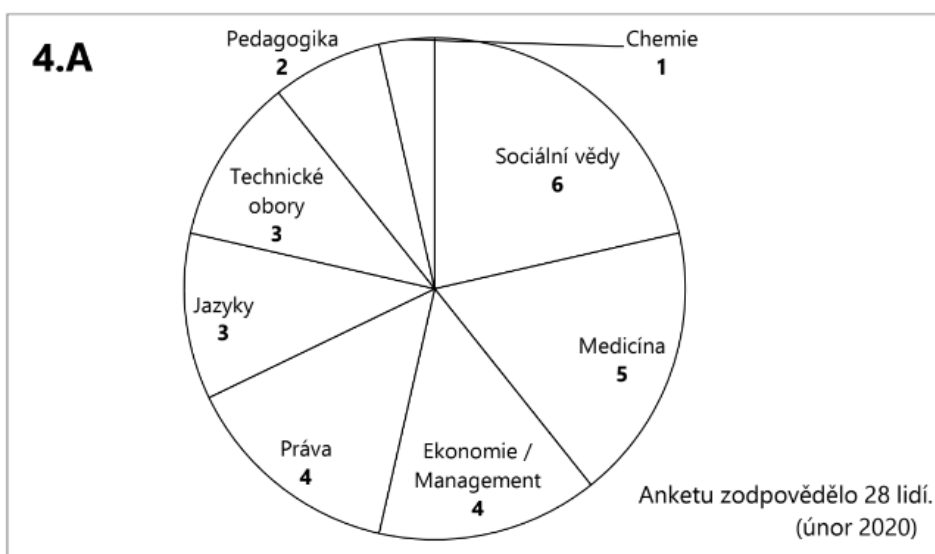
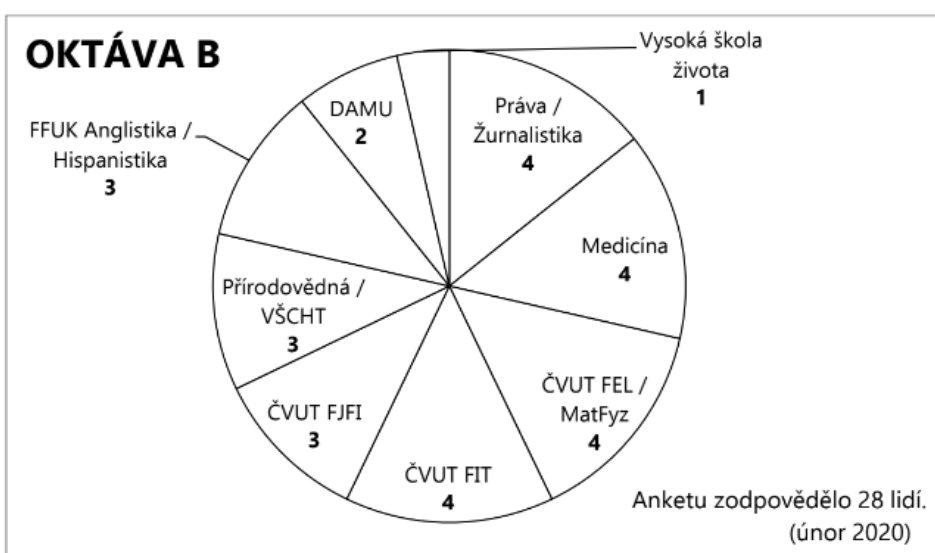
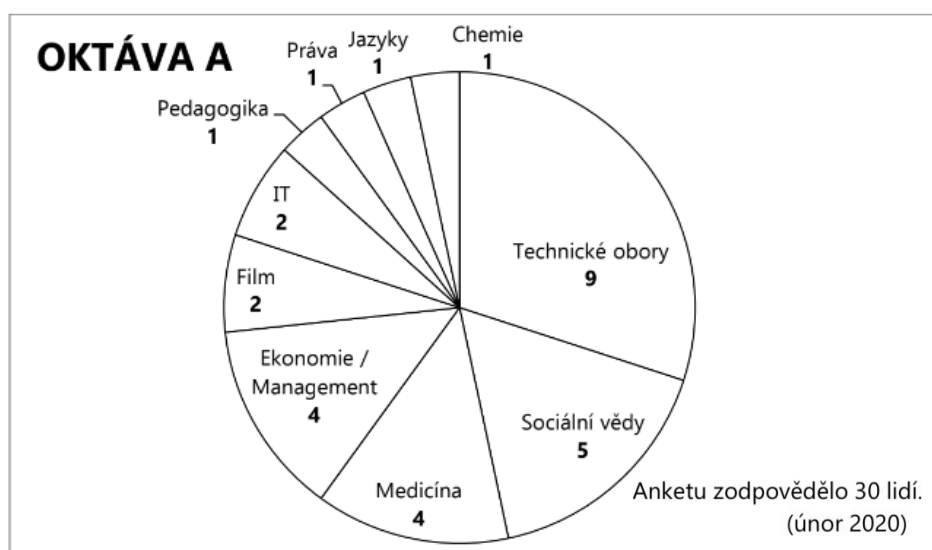
Prvních pár týdnů tohoto roku se tedy neslo v duchu spousty otázek a žádných odpovědí, stokilové učebnice od Scio a primárně přihlášek na VŠ. V tu chvíli se mi vytratila veškerá jistota a ztratila jsem veškeré vnitřní přesvědčení. Co je mi platné, že jsem ohledně svého budoucího studia rozhodnutá již „nějaký ten pátek“? Potřebovala jsem jít na sto procent, jenže jak a kam? Moje soudnost byla ty tam a hlavu jsem měla plnou podmínek pro přijímací řízení pro akademický rok 2020/2021. Po dlouhé době - dlouhém létě a dlouhém začátku roku - jsem začala přemýšlet pragmaticky a přestala se ohlížet na zábavu nebo svoje chutě. Byla jsem plná praktičnosti a racionality.

A dospěla jsem k názoru, že přesně proto se maturitě říká „zkouška dospělosti“. Nejde o něco vážného či jakýkoliv „dospělácký“ milník. Jen, ve chvíli, kdy si uvědomíte, že tohle není jako ten jeden test z dějepisu, na který jste se nenaučili, a vlastně to nijak nevadilo, z Vás prostě vyprchá veškerý dětský elán a ztratíte své infantilní představy.

Těžko však říct, zda se toto stádium dá považovat za „dospělost“. Myslíte? Anebo radši nemyslete. Máte ještě čas.

- Nela Majerová, 4.A

VYSOKÉ ŠKOLY: Kam letošní maturanti směřují po Aleji?

JULIIN AMERICKÝ SEN

Od katolické soukromé školy v Nové Anglii jsem čekala striktní pravidla, bezproblémové studenty a klidný a tichý intr. Jak moc jsem se mylila mi došlo, když jsem si týden po příjezdu volala s mým kamarádem z Brazílie a snažila jsem se mu vysvětlit, že nám vyhodili spolužáka za prodávání elektronických cigaret. Bohužel marně, protože mi nešlo přervat jednu z mých spolubydlících, která si v patře pode mnou zrovna procházela bouřlivým rozchodem. To jsem ještě nevěděla, že se tohle v jejím vztahu děje opakovaně (cca jednou za týden?), haha.

Na školu i život ve vilce s dalšími deseti holkami (včetně lednice, věčně naplněné asijskými dobrůtkami tak, že mi spadlo pár plněných knedlíčků na hlavu při každém pokusu o její otevření) jsem si zvykla. Na co jsem si za celý semestr nezvykla? Na ten stres a hrůzu při vybírání místa k sezení na obědě. Sednout si k jednomu z asijských stolů a celou dobu nevědět, o čem se sakra mluví? Jít si sednout k basketbalistům a cítit se jako trpaslík? Nebo snad vyrazit ke skupince bohatých chlapců a řešit videohry a jaké auto dostali od rodičů na zimu? Tuhle situaci jsem většinou řešila tím, že jsem se schovala za salátový bar a nenápadně vyhlížela mojí evropskou partu.

Naše evropská skupinka se skládala ze dvou Češek (mě a Ivany, která má ten nejlepší ostravský přízvuk na světě), Irky, která hrála basket za irskou reprezentaci a byla posedlá slovními hříčkami, Rakušanky, v jejíž pokoji jsem strávila víc času než u sebe a Alekse ze Srbska, jehož historky o srbských ganzích tady ani nemůžu zveřejňovat. Důvod, proč jsem dala slovo 'evropská' do uvozovek jsou naši poslední dva členové – Korejec a Brazilec, kteří bydleli v nechvalně proslulé části intru zvané St. John's. V lesíku za touto kolejí se dělo všechno – bylo to oblíbené místo školních párečků, studentů zatahujících mši a taky divokých zvířat. Jednu z našich profesorek tam údajně honil kanec.

Celkově byl můj pobyt v Americe úžasná zkušenost a potkala jsem skvělé lidi, se kterými jsem každodenně v kontaktu a v dubnu se dokonce chystám na jejich maturitní ples. Všem studentům, kteří se rozhodují, jestli někam vyrazit nebo ne: **VYRAŽTE!** Takže kdybyste chtěli vědět peprnější historky, stavte se (taky mi můžete popřát hodně štěstí v rozdílovkách ;)).

- Julie Trková, MA

BÍLÁ ZIMA

Všichni si vždycky přáli bílou zimu. Aby to bylo jako v těch pohádkách, aby se mohli stavět sněhuláci, aby se mohly pořádat obrovské kolouvačky, aby se mohlo lyžovat a běžkovat, aby to prostě byla ta pravá zima.

Každým rokem se tato představa zdá nemožnější a nemožnější. Letos v únoru to vypadalo spíš jako v dubnu a únor bílý, pole sílí vážně neplatilo.

Myslím, že už většina z nás ztratila naději, že by nějaký sníh napadl. My ze začátku našich jarních prázdnin v deštivých Jizerkách taky. Plácát se v pláštěnkách v rozbředlém sněhu zábava fakt nebyla. Ale po třech dnech neustálého doufání v lepší počasí se stal nejen běžkařský zázrak. Začalo sněžit! Radovala jsem se jako malá. Čerstvý sníh, kterým nikdo přede mnou nejel, stromy s jejich novými sněhovými čepičkami a částečně zamrzlé potůčky; bylo to kouzelné.

Dokonce ikdyž jsme se dostali do pořádné sněhové chumelenice, neztrácela jsem dobrou náladu a nadšeně jsem stoupala do kopce. Musím se ale přiznat, že později, když jsem jela na mýdle*, brýle jsem měla zamlžené, vlasy úplně mokré a zamrzlé obočí, tak jsem už trochu doufala, že přestane sněžit. Sněžit nakonec přestalo a já jenom doufám, že sníh jen tak rychle nezmizí.

A vy, kteří jste se sněhu ještě nenabažili, neztrácejte naději; zázraky se dějí. I ty sněhové.

- Tereza Podpierová, KA

*na mýdle: běžkařský slovník; jet na mýdle znamená, že vám podkluzují lyže, tj. jedete do kopce nahoru, ale lyže jedou z kopce dolů

MÓDNÍ OKÉNKO

Dovolte pár slov na začátek...

Fashion okénko, se kterým se vám hlásíme, navazuje na nově obnovenou rubriku módní policie. Jeho cílem je vyzdvihnout a ocenit zajímavé a kreativní outfity, se kterými si naši spolustudenti dali záležet a jsou tak i nám zdrojem inspirace. Neradi bychom, aby bylo chápáno negativně jako prostředek kritiky či posměchu, ba naopak. Přejeme inspirativní počtení a děkujeme těm, jež si umí stát za svým stylem a sem tam si ze sebe udělat legraci.

RETRO kousek měsíce!

Outfit složený z nadčasově jednoduché kombinace černých volných kalhot, šedé mikiny a nestárnoucích bílých tenisek, které svou zašedlostí dokazují, že majiteli slouží, jak se patří, doplněné o retro pletenou vestičku. A uznejme, že chytře zvolená oversized velikost jen opticky rozšiřuje mladíkova ramena.

HEALTH HACK

Ačkoliv letošní únor nepatřil k těm nejmrazivějším, netřeba zbytečně podlehnout rýmičce a hned na začátek pololetí si nahnat zameškané hodiny. Naštěstí jsou tu tací, kteří nic nepodceňují a nápaditě volí outfit à la Double Méďa. Doporučujeme i Vám zůstat v teple a přidáváme plusové body navíc.

KEEP IT SIMPLE

I v nižších ročnících se vezeme na vlně vkusu a minimalismu. Problém dlouhých kalhot, se kterým se mohou lidé nižšího vzrůstu (vím, o čem mluvím...) občas potýkat, je zde proměněn v přednost. Ohrnout a elegantně přepásat černým masivním páskem se zlatou přezkou a řídit se pravidlem, že v jednoduchosti je krása. Nestárnoucí outfit je na světě.

SNOW WHITE BEAUTY

Že je bílá nepraktická a rozšiřuje? Maximálně počet udělených bodů. Je vidět, že móda slečně Elle rozhodně není cizí. Na jistotu zde vsadila s celobílou kombinací, kterou si zajisté získá všechnu vaši pozornost. S tmavě modrým nápisem na rukávu si časopis Vogue nemohl přát lepší reklamu.

MILUJEME VRSTVENÍ!

Opět pochvala za čepičku a tentokrát dokonce sladěnost se zbytkem outfitu. Celkově musíme vyzdvihnout barevnou harmonii jednotlivých komponentů. Černá a bílá tvoří již nerozlučnou klasiku a červená až do vínova je příjemně obzvláštňuje. Nezapomeňte si povšimnout všech na sebe nasedajících vrstev, které vypadají, že k sobě neomylně patří. A vše završuje oslnivý úsměv, dost možná způsoben již brzkým odchodem z budovy...

MIX IT!

Kreativita odsud jen srší. Je zřejmé, že takový outfit není zajisté náhodným výsledkem slepého šátrání ve skříni, ale naopak velmi pečlivě promyšleným dílem. Černé společenské kalhoty a do nich ledabyly zastrčená volná bílá košile se zajímavým detailem na pravé straně, odkud jinud, než z oblíbeného Ruzyňského sekáče. Aby nepůsobila nikterak lacině, byl pod ní nápaditě zvolen roztomilý květinově zdobený rolák. A ke krásně střiženému mikádu s ofinou vypadá černý klobouk přímo skvostně.

MATCHI-MATCHI

Basic jednobarevná trika s potiskem s výřezy ze scén filmů jsou evidentně v kurzu. Není náhodou, že ve stejný den po takovém sahají nejen studenti, ale stejně tak i profesori. Můžeme to považovat za nový trend přicházející z Německa či kabinetu němčiny, každopádně pokud chcete být in, utíkejte si rychle vytvořit to vaše!

- Anna Suchánková, MB

OHEŇ

Ze začátku ve mně oheň vzplál,
kus po kousíčku se rozpínal.
Po celém těle nádherně hřál,
na ten pocit já nevzpomínal.
Co je to tohle zvláštní teplo?

Dál uvnitř mně krásně oheň plál,
jeho vřelé objetí hřálo.
Led na mém srdci rychle 'ál,
a vzrušením se celé třáslo.
Je ten pocit skutečně láska?

Plamen žhnul jako nikdy předtím,
jeho záře mne provázela.
Život můj byl zahrnut štěstím,
ale ta krása se vytrácela.
Zachráním oheň, když přiložím?

Dělám vše co je v mých silách,
přesto ale plamen dále slábne.
Světlo a žár mizí ve vlnách,
už je přece mrtvý ty blázne!
Proč, proč ty jsi musel vyhasnout?

Celý se třesu a je zima,
tma celý můj svět pohltila.
Jen temno a prázdnota zbyla,
proč jsi mě vlastně opustila.
Jak se s tím mám vypořádat?

- Karel S.

MR. WORLDWIDE

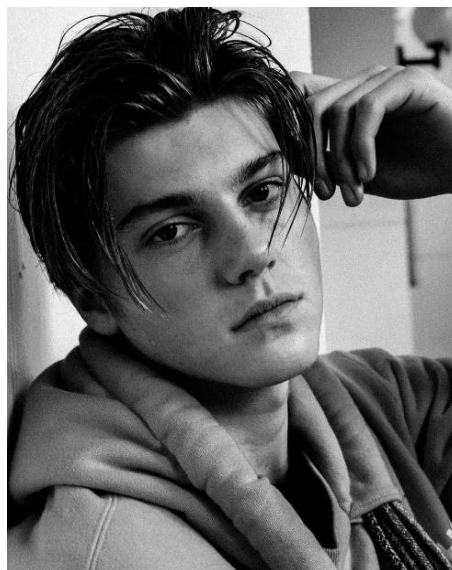
S AŇOU K OZZIES

Na co narazíte při projíždění Spotify knihovny některého z protinožců? Abyste si nemysleli, že australští interpreti musí zákonitě hrát jenom na didgeridoo, určitě už dávno znáte **AC/DC**, **Nick Cave** nebo **Kylie Minogue**, kteří se proslavili i daleko od domova a patří mezi světové hvězdy.

Mě si ale získala právě ta opravdová domácí tvorba. Svým způsobem je australská hudba přesně taková jako samotní Aussies. Pozitivní, rozevláté a vyklidněné tóny na vás prostřednictvím stylu mezi indie a altrenative přenesou vyhlášenou australskou bezstarostnost.

Pro pocit, že se s kamarády a pláží za zády ocítáte na víkendovém festáku V Peregian Beach, doporučuju své nejoblíbenější **Sticky Fingers**, **Lime Cordiale** a **Ocean Alley**. Pro fajnšmekry pak ještě pořádnou dávku australského přízvuku v některé z už rockovějších peciček od **The Chats**.

A pokud hledáte nového pop-idola, který už možná i tak zdobí vaše playlisty, tip na závěr: **Ruel**.

TALIJÁNSKÉ TÓNY OD MAJI

Všem se nám asi při pomyšlení na italskou hudbu vybaví stará známá „Bella Ciao“. Po pravdě to tam všude hraje víc, než bych čekala, takže zas tak daleko od reality to není a za mě furt dobrý životabudič.

Italská opera je klasika a zda-li máte chuť se trochu kulturně vzdělat, doporučila bych například **La Traviata**, **Nabucco** nebo **Rigoletto** od **Verdiho**. **Turandot** od **Pucciniho** odkud pochází jedna z nejslavnějších operních árií, **Nessun dorma**. Pak ještě třeba trochu klidnější **O Mio Babbino Caro**. Jestli v operách najdete zalíbení, můžete navštívit nově zrekonstruovanou budovu opery u Muzea. Dále bych zmínila Italy-ve-středním-věku-milovaného **Jovanottiho** a jeho mix všeho. Jeho poslední album **Lorenzo sulla Luna** je plné lehce utahaných love-songů, ale pokud máte rádi beach party disco, můžete si pustit písničku **Nuova Era**, která i byla právě pro party účely několikrát zremixovaná. Typický moderní italský styl se pak promítá například ve více elektronickém **albu ElektroJova-Buon Sangue Dopato**. Album **Lorenzo 1992** je plné rapových tracků, hodně odlišných od jeho novodobé tvorby.

Omladina se pak vyžívá v rapu a trapu, například **YOSHI** od **Machete** nebo **90min** od **Salmo** a z jejich kolaborace vznikla například písnička **GANG!**. Mně osobně bližší je například rapper **Tredici Pietro** a jeho album **Assurdo** nebo album **23 6451** od **tha Supreme**.

Pokud preferuješ poklidnější hudbu, je tu například **Torna a casa** od **Maneskin** či **Mango** od **Willie Peyote**.

☐ Tredici Pietro

HEZKY ČESKY S JÁCHYMEM

Nedávné nominace na ceny Anděl, především v hlavních kategoriích, mohly utvrdit zaryté odpůrce české hudební scény v názoru, že u nás nedochází k žádnému kreativnímu posunu. Já jsem toho názoru, že by byla škoda odsuzovat všechny domácí interprety, jelikož se najde hojný počet lidí, kteří hudbu dělají inovativně a určitě by si zasloužili větší pozornost.

Pokud byste hledali klidnější umělce tak bych určitě doporučil pustit si buďto indie-rock kapelu **Dukla**, RnB zpěváka **7krát3** nebo kapelu **Bert and Friends**. Jestliže jste naopak fanoušky tvrdší hudby, která Vám dodá energii, určitě by stálo za to, abyste si pustili experimentální dvojici **Mutanti hledaj východisko** nebo tradičnější, ale přesto kvalitní rappery jako třeba **Ca\$hanova Bulhar**, **Mura** a **ICY L**, který nedávno vydal nový projekt.

Na pomezí těchto dvou skupin je můj osobní favorit - **Labello**, který je představitelem tzv. Cloud rapu, tedy rap, který je ale dost zpívaný a do harmonických instrumentálů.

☐ 2Lboyzz (z leva: Ggunja, ICY L, Ca\$hanova bg)

DEUTSCHMUSIK A ANKA

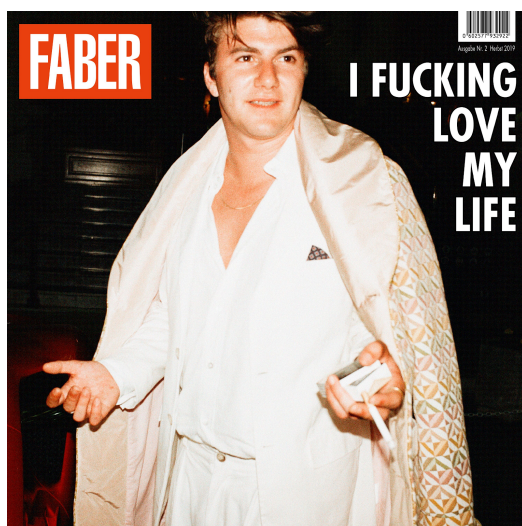
Pokud si pod německou hudbou představíte jódlujícího dědu v Lederhose, nejste úplně v obraze. Už pár let se u našeho západního souseda šíří nový žánr – rap. Pokud byste se chtěli ponořit do hloubek žánru Deutsch Rap, mezi má doporučení patří **Apache (200km/h)**, **Capital Bra (110)** nebo **Loredana (Kein Plan)**. Věřte mi, rapu se v Německu uniknout nedá, i kdybyste jako já ze začátku zatvrzele tvrdili, že to není nic pro vás.

Jestli se rapu za každou cenu chcete vyhnout obloukem, jistojistě skončíte v oblasti německého šlágru. Pár z jeho skvostů se hodí znát, ať už pro lepší zážitek ve všech alpských aprés ski barech, na Oktoberfestu nebo při jakémkoli průvodu během Faschingu (masopust). Vedle lásky (**Wahnsinn**) je jejich hlavní téma jednoznačné rovnou z názvu písní – **Saufen morgens, mittags, abends; Saufi saufi**, nebo **Wochenende, Saufen, Geil** * (saufen=chlstat)

Další německou starou známou je techno. Z něj přidávám jen pro představu **Klanglos**. I když nejste fanoušek techna, rozhodně bych doporučila zavítat na některý z německých techno raves.

No a jako nejlepší na konec jsem si schovala mé osobní oblíbence německé hudby. **Faber** je zpěvák, který svými texty od začátku provokuje a zkouší, kam až může zajít v nekorektnosti. Posluchačům jemnějšího rocku se určitě zalíbí

AnnenMayKantereit, skupina z Kolína, která se vyznačuje nezaměnitelným hlasem zpěváka Henninga Maye. A pro ty, kdo rádi němčinu a neotřelý rock, bych bez váhání volila **Rammstein**. Přijde mi, že v ČR panuje o Rammstein utkvělá představa šílenců, kteří jen řvou do mikrofonu, což je škoda. Například píseň **Deutschland** dokazuje, jak promyšlené a neuvěřitelně pěkné jejich texty mohou být.

VTIPY

Ztráta jakých věcí nás nejvíce mrzí?

Ztracenných

Proč byste se měli zeptat horolezce, když něco ztratíte?

Mají toho hodně nalezeno

Ve které vrstvě vzduchu byste našli nejméně molekul?

Ve ztrátosféře

Jak se říká tomu, když se ztratíte v lese, ale najdete cestu zpátky?

Náles

Jak se říká kuřeti, které ztratilo zrak?

Slepece

Co dělat, když ztratíte nervy?

Hlavně se nervat

Co byste vykřikli, kdyby vám spadly brýle do balónkového bazénu, ale našli byste je?

Brehle

Kam po smrti přijdou obézní hříšníci?

Do špekla

Který ostrov viděl už určitě každý brit?

Apostrov

Pod jaký strom je nejlepší se jít schovat před deštěm?

Pod střešeň

Proč Adolf Hitler při svých projevech stál?

Neměl rád židle

Který typ sýru je dostatečně tekutý, aby mohl protékat Prahou?

Vltavený sýr

Co to je, když hodíte prkno do koše?

Baskejtbal

Který typ viru je nejvíce podobný koronaviru?

Skoronavirus

Co si vzal majitel Tesly na karneval?

Elon masku

Kterou hračku by Andy nikdy neprodal?

Bazarakeťáka

Kdo netřídí nápojové kartony?

Jenom tetrapák

Proč mě louže nutí jít chlastat?

KalUž

- Vojtěch Synáček

ZTRÁTA LIDSKOSTI

CHTĚLA BYCH VIDĚT
VŠE.

PROTOŽE KDYŽ O
VŠEM VÍME...

NEMŮŽEME SE V NIČEM

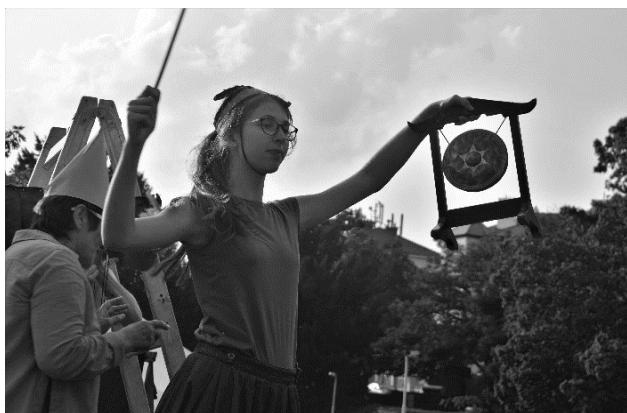
ZMILIT.

ALE CHYBOVAT JE LIDSKÉ.

MAJDA ZÁKROVÁ

REDAKCE

grafika titulní stránky: Zuzana Loučková

Johana Trejtnar
šéfredaktorka

Thea Šebková
redaktorka

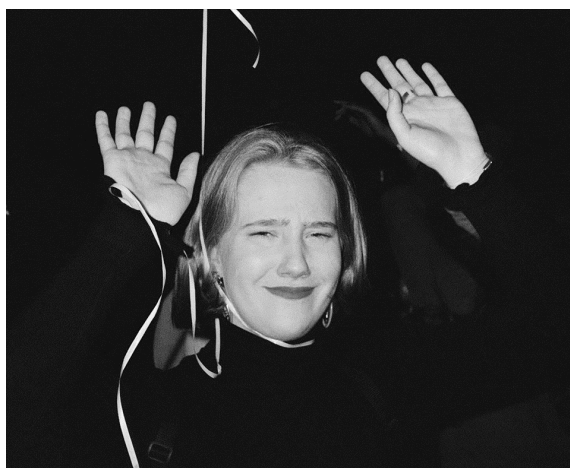
Anna Suchánková
redaktorka

Anna Sušická
redaktorka

Maja Kafková
redaktorka

Žaneta Špánková
redaktorka

Nela Majerová
redaktorka

Vojtěch Synáček
redaktor

Jáchym Rainisch
redaktor

Eliška Polejová
redaktorka

FEEDBACK

Prosím vyplňte nám tento formulář ohledně toho, jak by mělo podle Vás Aleo vypadat, odstříhnete (v horším případě odtrhněte) tuto stránku a hodte ji do krabice u skříněk ve vestibulu školy.

Ohodnoťte od 1 (nejméně) do 5 (nejvíce), jak moc čtete jednotlivé články]

1 2 3 4 5

- ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ Kavárenský povaleč
- ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ Recenze filmů, divadla a knih
- ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ Rozhovory
- ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ O tom, co se děje mimo Alej
- ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ O školních akcích (lyžáky, akademie...)
- ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ O studiu v zahraničí
- ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ Studentské okénko
- ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ Básně
- ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ Fotokoutek
- ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ Vtipy
- ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ Komix

Čeho bych rád/a viděl/a v Aleu víc?

- ☐ Doporučení kaváren, hospod a akcí
- ☐ Recenze filmů, knih, divadla
- ☐ Rozhovory s profesory a bývalými studenty
- ☐ Články o školních akcích
- ☐ Články o tom, co se děje ve světě
- ☐ Články o studiu v zahraničí
- ☐ Básně
- ☐ Fotky
- ☐ Vtipy
- ☐ Komixy
- ☐ Vlastní:

V čem bychom se mohli zlepšit?

- ☐ Grafická stránka
- ☐ Obsah
- ☐ Témata
- ☐ Vlastní:

Prostor na další komentáře, poznámky:

